

یدالله رویایی در پاریس درگذشت

27 شهریور 1401

یدالله رویایی شاعر حجم گرای ایران در ۹۰ سالگی در پاریس درگذشت.

رؤیایی اردیبهشت‌ماه ۱۳۱۱ در دامغان پا به دنیا گذاشت. او پس از تحصیل در مدرسه، فارغ‌التحصیل دانشسرای تربیت معلم تهران شد و پس از آزادی از زندان شاه در سال ۱۳۳۶ نخستین شعرهای خود را با نام مستعار رؤیا منتشر کرد. رؤیایی اندکی بعد ادامه تحصیل داد و موفق به دریافت دکترای حقوق بین‌الملل از دانشگاه تهران شد. بعد از آن هم به استخدام وزارت دارایی در آمد.

او معروف‌ترین شاعر حجم‌گرای ایران است. نخستین اثر او «نغمه‌های زندگی» است. «بر جاده‌های تهی» نیز مجموعه شعر بعدی اوست. دفتر شعر «بر جاده‌های تهی»، رؤیایی را به‌عنوان شاعری به اصطلاح تندرو علیه استبداد پهلوی در جامعه مطرح کرد. او با انتشار مقالاتی در باب **شعر**، نظریاتی در باب شاعری ارائه داد و چهارچوب و تعریف تازه‌ای از شعر را نزد محافل ادبی بر سر زبان‌ها انداخت.

رؤیایی که به فرم شعر اهمیت خاصی می‌داد و آن را بنیادی‌ترین مسأله شعر مطرح می‌کرد، چند دهه پیش از ایران رفت. او پنجشنبه شب در پاریس درگذشت.

شعری از او را زمزمه کنیم:

زمین فصاحت برگ چنار را

به باد خسته پاییز می‌سپرد

هوا ترنم سودایی شکفتن را

ز نبض بی تپش خاک می‌گرفت

غروب حرف خودش را به گوش جنگل خاموش گفته بود

و شیروانی لال میان دوده افشان شب شب می‌شد

میان درهم هذیان من دو شعله‌ی سبز

نشست به روی شیشه تار ملال پرده شکست

و از حقیقت اشیا بوی شک برخاست

و با حقیقت اشیا بوی او پیوست

تمام پنجره من خیال او شده بود

تمام پوستم از عطر آشتی بیمار

تمام ذهن من از نور و نسترن سرشار

من از رطوبت سبز نگاه او دیدم

که در نهایت چشمش کبوتر دل من

قلمرویی ز برهنه‌ترین هواها داشت

و اشتیاق تب آلود بام‌های بلند

در آفتاب ز پرواز دور او می سوخت

ز روی پنجره من خیال او پر زد

و شب ادامه گرفت

و من ادامه گرفتم